

דף יט.

עין משפט א.

אור"ח סימן שסג פעיף יג

י. ד. לחי הנמשך עם דופן המבוי^ע, כגון שהעמיד חודו של הלחי כנגד עובי הכותל בשה מבפנים ונראה מבחוץ מכיון שאין חודו של הלחי מכסה כל עובי הדופן של המבוי, אם הלחי הוא פחות מד' אמות נדון משום לחי ומשתמש בו עד חודו הפנימי של הלחי, אבל אם הוא ד' אמות^פ נדון משום כותל המבוי ואסור להשתמש במבוי דאין כאן לחי^צ.

עין משפט ב.ג.

אור"ח סימן תרלא פעיף ז

י. וכן הקנים הבולטים מן הסכך לצד הפרוץ, ודופן אחד נמשך עמהם, כשר אע"פ שעשה דופן על הצדדין יתר על ז' והוא לן למימר הרי גלה דעתו לעשות כל הסוכה בדפנות ארוכות, ודופן אחר שנמשך עם הקנים של סכך אינו מן הסוכה אלא בפני עצמו עומד, ונמצא שאין לו אלא דופן אחד שהוא הדופן הנמשך, אפילו הכי כשרה.

דף יט:

עין משפט א.ב.

אור"ח סימן תרלא פעיף י

י. ט. סוכה שאין לה גג אפי' טפח כגון שראשי הדפנות דבוקות זו בזו

ע. מימרא דרב הונא בעירובין ט"ו.

פ. דאז יוצא מתורת לחי ונחשב לכותל מבוי דשיעור אורך מבוי הוא ד' אמות. וכתב במ"ב באות מ"ז דה"ה אם עשה לאורך המבוי לפנים לחיים קטנים כמה אחדים רצופים בפחות מג"ט זה אצל זה במשך ד' אמות יצאו מכלל לחי והוי מחיצת המבוי וצריך היתר לטלטל בו.

צ. וכאן אפי' העמידו לשם לחי לא מהני, ולא דמי לסעיף י"ב ששם העמידו לרוחב ונסתם ע"י זה, אבל במעמידו לארכו מחזי כמוסיף עוד על כותל המבוי, מ"ב אות מ"ח.

כמין צריף, או שסמך ראש הדופן של הסוכה ^ק לכותל פסולה ^ר.
 ואם היה לה גג אפי' טפח כשרה או שהגביה הדופן בקו ישר מן הקרקע
 טפח הרי זו כשרה.

הגה: וי"א דהטפח לא יהיה מן האויר ^ש רק מן הדופן או מן הסכך בקו ישר.

הגה: וצריך שיהיה בסוכה ז' טפחים על ז' טפחים בגובה עשרה טפחים ^ת.
 וגם שיהיו הדפנות לאחר שהם גבוהים עשרה עשויות מדבר שמסככין
 בו שהם משמשים לסכך.

ואם כל הדפנות מדבר שמסככין בו מותר לישון אפי' תחת הדפנות ^א.

עין משפט ד.ה. אר"ח סימן תרכט סעיף ו

ו. מחצלת של קנים ושל קש ושל גמי אם היא קטנה ^ב סתמה עומדת
 לשכיבה ומקבלת טומאה ואין מסככין בה ^ג, אא"כ עשאה לסיכוך ^ד.

הגה: והיינו שרוב בני אותה העיר עושין אותה לסיכוך ^ה.

ז. מחצלת גדולה סתמה לסיכוך ומסככין בה, אא"כ עשאה לשכיבה

ק. וכגון שעשה לה גם דופן ג' דאם לא כן בלא"ה פסולה. כה"ח אות מ"ד.

ר. ואפי' עשה הדפנות המשופעים מסכך כשר שאין כאן לא דופן ולא גג. מ"ב אות כ"ח.
 ואם יש בפחות מג' טפחים לגג רחב טפח כשרה דדין לבוד דאורייתא הוא. מ"א ס"ק ט'.
 ויש חולקים בזה, מ"ב בשער הציון אות כ'. וכה"ח אות מ"ז.

ש. אע"ג דאמרינן לבוד, מ"מ אין שם גג על מקום שהוא אויר ע"פ דין לבוד. ט"ז ס"ק
 י"א.

ת. ומודדים העשרה בקו ישר ולא באלכסון. מ"ב אות ל"ג.

א. היינו דמן עשרה טפחים ולמעלה חשבינן השיפוע לסכך ויושנים תחתיו. מ"ב אות ל"ד.
 ב. היינו כדי שכיבה שהוא כקומת אדם ומעט יותר, אבל יותר מזה נקראת גדולה. מ"ב
 בשערי הציון אות כ"ד.

ג. וכל הראוי לקבל טומאה אין מסככין בו, ב"י בשם הר"ן. מ"ב אות ט"ז. ובמקומות
 האלו סתמא לשכיבה אפי' בגדולה. מ"ב אות י"ח.

ד. ובעשאה לסיכוך אפי' עשה לה שפה מותר לסכך בה. כ"כ הרדב"ז בח"א סי' צ"ז.
 אבל הלבוש כתב דאם יש לה שפה אפי' עשאה לסיכוך אסורה, ולכתחילה יש ליזהר
 כדי לצאת כל הדעות. כה"ח אות ל"ד.

ה. זו דעת הרא"ש אבל להרמב"ם והר"ן והשו"ע הכל הולך אחר העשיה. כה"ח אות ל"ה.
 וּמחצלאות של קנים של היום סתמן לסיכוך או למחיצה עשויות ומסככין בהן. כה"ח
 אות ט"ל.

שאו אין מסכין בה. ואם יש לה שפה י בענין שראויה לקבל אפי' נטלה שפתה ז אין מסכין בה.

הגה: ובעשאה לשכיבה, היינו שרוב אנשי המקום עושין אותה לשכב עליה.

ו. היינו בגדולה שסתמה לסיכוך דאם יש לה שפה הו"ל כלי שיש לו בית קיבול ומקבל טומאה. ואם יש לה שפה, היינו מד' רוחותיה, כ"כ ר"ז אות ח'. כה"ח אות מ"א.

ז. כמו כל שבירי כלים שאין מסכין בהם מדרבנן. במקומות שנהגו לקרות הבתים בנסרים דקים, אסור לסכך בהם משום גזירת תקרה. כה"ח אות מ"ה מהב"ח, ועיין בשו"ת יביע אומר ח"ד סי' מ"ט. וכן כתב בכה"ח אות צ"ט.